

¡ Pobre Mariona !

Sa historia ha estat semblant
á la de *totas*.

¡Qui ho havia de dir,
pobre Mariona!
I

D' aquell ja antich amor
sent jo molt jove;
tan sols lo recorri tinch
en la memoria!

Y al pensá en aquell temps
las moltas horas
que habiam passat junts
los dos ab joya,
no hi puch fer mes, encar
mos ulls la ploran!

Encar ab dolor greu,
mon cor recorda
las promesas d' amcr
d' aquella hermosa,
y 'm sembla encar sentir
sa veu tan dolça,
quan me deya molt baix,
— estimam forsa,
que jo t' estimaré

sempre... á tot hora... —

Mes un jorn, no se com,
ma companyona
va marxar á ciutat...
va deixa 'l poble,
omplintme de dolor
l' ánima tota.

Y jo desde aquell jorn,
desde alashoras,
vaig passar temps, molt temps
sens que cap nova
pogues sapiguer may

d' aquella donal

II

Mes tart ja ho vaig saber.
D' ambició, folla,
al vici va tirar
son nom y honra.

Y com era llavors
jove y hermosa,
mil galans va trovar
que ab passió boja,
li varen oferir
riquesas moltas.

Aixís pogué ab molt goig,
esta ambiciosa,
per tot son cos lluir
brillants y joyas;

passejarse á tot temps
ab luxós cotxe;

habitar en un pís
plé de richs mobles...
Mes com tot en eix mon
passa y s' esborra,
sa bellesa passá
sens darsen compte.

Van deixarla allavors
los qu' ans, sent jove,
li habian dat contents
diners y joyas.

Y trovantse al poch temps
perduda y sola,
va llensarse al carrer,
ab ansia boja,

buscant lo que poch ans
tingué de sobras,
¡buscant lo mos de pa
per dú á la boca!

Y mes tart ni surtir
pogué la pobre,
atacada pel mal
feble y febrosa,
en sa cambra 's vegé
malalta y sola!

III

Avuy en l' hospital
d' un mal llit, sobre,
s' hi veu ja 'l cos malmés
d' aquella dona.

De la bellesa d' ans
no 'n resta gota:
esborrats te 'ls perfils,
la expressió fosa;
cabells no te en lo cap,
la vista fonda.

¡Cobreixen tot son cos
tacas blavosas!...

A voltas vol parlar,
sos llavis s' obran,
mes com pobre no pot
suspira y plora;
y ab febre y foll neguit
pel l'it revolca 's
quedant en molts moments,
igual que morta....

Aixís espera avuy
sa darrera hora;
demá... potser demá
sens mes demora,
taparán ja aquell cos,
dós pams de sorrall!